

عنوان مقاله:

طنز رویکردی برای تعلیم و تربیت در بیان مولانا

محل انتشار:

اولین همایش ملی علوم انسانی و حکمت اسلامی (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسنده:

مهتری عبدی میاردان - گروه زبان و ادبیات فارسی، واحد هشتگرد، دانشگاه آزاد اسلامی، هشتگرد، ایران

خلاصه مقاله:

طنز یک نوع ادبی خاص است که در آن شاعر یا نویسنده، با نگاهی انتقادی به کشف عیب های افراد و جامعه می پردازد و آن را با شیوه ای هنرمندانه و خنده دار بیان می کند تا خواننده را وادار به تفکر و اصلاح کند. مولانا جلال الدین محمد بلخی نیز از طنز و شوخ طبعی به عنوان روشی برای تعلیم و تربیت انسانها استفاده کرده است؛ به گونه ای که در بعضی از آثار او رگه هایی از این نوع ادبی به چشم می خورد. مولوی برای برقراری ارتباط تعلیمی و تفهیم آموزه های تربیتی خود و همچنین برای زدودن خستگی شنوندگان و ترغیب مخاطبان برای گوش دادن به تعالیمش، از این شیوه بهره برده است. نگارنده در این مقاله خواهد کوشید تا ضمن بررسی مختصر طنز، به واکاوی اهداف مولانا از بکارگیری طنز و روش های کاربردی این شاعر برای ایجاد طنز در آثارش بپردازد. برای انجام این تحقیق از روش کتابخانه ای و توصیفی استفاده خواهد شد. مولانا برای انتقاد از پادشاهان ظالم، غرور و خودپسندی انسانها، خالی بودن زندگی از عشق واقعی و مصاحبت با افراد نالایق از زبان طنز استفاده کرده است و برای انجام این کار از روش های مختلف بهره برده است.

کلمات کلیدی:

ادبیات تعلیمی، انتقاد، تعلیم و تربیت، طنز

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1381213>

